

prosila.“ Ta zavest je usodno vplivala na dogodke v njenem življenju tedaj, ko se je pričelo oglašati v njej najmočnejše naravno čuvstvo — ljubezen, proti kateri se je dolgo časa brezumno borila. Spoznala je moške, ki jih je cenila, toda nepremagljiv strah pred spolno zaslužjenostjo in pred otroki jo je plašil. Končno je sklenila z idealnim možem tovariški zakon, ki se je zaradi njenega nepremagljivega odpora proti spolnemu življenju kmalu razdrl. Naposled so jo okoliščine, v katerih je živela in delala — bila je žurnalistka v New Yorku —, privedle do drugačnega naziranja: vdala se je ljubezni, ki ji je prinesla največjo srečo, a tudi najhujše gorje njenega življenja.

Vsa ta notranja doživetja so popisana zanimivo in odkrito, a morda še bolj zanimive so zunanje okoliščine, ki so ta doživetja posredno ali neposredno povzročale. Življenje v ameriških rudnikih, učiteljevanje v pustinskih naselbinah, študij na univerzah, boj za zaslužek, boj zoper lakoto, spoznavanje gospodarskega sistema

v ameriških podjetjih — vse to odkriva ameriško „blagostanje“ s povsem nove strani. Ameriško „svobodo“ nam pa odkrivata poglavji o vojni in o indijskem gibanju v Ameriki. „Ječe so se polnile s pacifisti, socialisti in Indijci (emigranti). Borba za svobodo pisanja in govora. Vedno isti ljudje so se borili proti svoboščinam: isti so bili kot oni, ki so nas goljufali in odirali v rudnikih.“ Kot pacifistka, kot pristašinja indijskega gibanja je sama okusila grozoto ameriških ječ, ki „ubijajo in hitro napravljajo iz ljudi živali“. Najbolj zanimivo je opisano indijsko gibanje, ker nas seznanja z njegovim idejnim bistvom, z delovanjem nosilcev tega gibanja in z njihovim naziranjem o ženskem sodelovanju, ki ga ne priznavajo kot enakovrednega, kajti „žene merijo s fizičnim merilom“.

Ta knjiga človeku res vsestransko razširja obzorje in bogati ter bistri njegovo spoznanje. Zlasti mnogo pa bo nudila ženskam.

A. V.

IZJAVA

V 84. številki letošnjega letnika beogradske revije „Живот и рад“ je dr. Fr. Ilešić v članku „Pogled u najnoviju kulturnu i političku Ljubljano. I. Ko je u Ljubljani u krizi?“ zapisal na strani 198. tole: „Ljubljanski Zvon“ i „Jutro“ bili su i jesu vlasništvo iste vlasnice, naime „Tiskovne Zadrugae“. Dve su to edicije iste firme, jedna je čisto kulturna, druga politička, a obe napredne.“ — Ne da bi se meritorno izjavljali o vsebini vsega članka, ugotavljamo zaradi resnice, da je gorenja trditev povsem netočna. Ni namreč res, da je založba Tiskovne Zadrugae v Ljubljani lastnica „Ljubljanskega Zvona“ in „Jutra“, pač pa je res, da v Ljubljani izhajajoči politični dnevnik „Jutro“ ni in ni bil v nikakršnem odnosu s Tiskovno Zadruogo.

A. G.

POPRAVEK

V 2. številki letošnjega „Ljubljanskega Zvona“ smo opazili v pesmi Janka Glaserja „Napis na vodnjaku“ tiskovno napako, ki jo na tem mestu popravljamo.

Verz 5. se ne glasi:

temveč „in v slap pojoč mi molka ne razreže:“,
„in v slap pojoč mi molka ne razveže:“.

Uredništvo.